

Veres Alíz Klára - Egy bogár... rovar végzete

- Rendben van gyerekek! – szólalt meg Kiss Rozália biológia-tanár, és folytatta a körmölést a már jócskán teleírt táblára.
- De akármennyire tele is van írva, valahogy mindig marad elég hely annak a rengeteg ténynek, amiből majd többoldalas témazárót kell írunk. – gondolta magában Emma.

De nem sokáig gondolkodhatott, mert Kiss tanár, miután jóízűen belekortyolt a kávéjába, folytatta a mondanivalóját.

- Mivel ez a dolgozat háromszáz százalékot ér, remélem mind készen álltok rá! Mielőtt rátérnénk a nehezeire, kezdjünk pár bemelegítő feladattal. Mondjatok pár hazánkban is fellelhető bogárfajt!
- Rózsabogár!
- Cserebogár!
- Szarvasbogár! – hallatszott innen is-onnan is.
- Hangya! – kiáltotta be a finoman szólva sem éleselmű Peti.
- Az, mint szinte mindenki tudja, nem tartozik a bogarak rendjébe, ahogy arra többek között a kitines szárnyfedél hiánya is felhívja a figyelmet. – oktatta ki Kiss tanár.
- De ott van az a rajzfilm, az *Egy bogár élete*, abban hangyák vannak! – ágált Peti
- Kilencedik osztályos korodra megtanulhattad volna már, hogy ne rajzfilmekből tájékozódj! – vágta rá Kiss tanár, és erre a fiú is elhallgatott.
- Mivel láthatóan rátok fér még egy kevés gyakorlás – sóhajtott a biológia tanár –, a dolgozatot egy héttel elhalaszthatjuk, de addig is írnotok kell egy beadandót a következő témában: *Az ízeltlábúak varázslatos világa*. Keressetek egy érdekes rovar, pókot vagy egyéb, ebbe a törzsbe tartozó állatfajt, és készítsetek róla egy fogalmazást, ami minimum három oldalas. Nincs több kérdés? Rendben, akkor mehettek.

Ahogy Emma hazaért, azonnal nekilátott a leckének, mármint azonnal, miután beszélt egy barátnőjével telefonon, játszott Cirmivel a macskájával, megvacsorázott és nézett egy kevéske sorozatot. De még este kilenc sem volt, amikor végre töprengve leült. Hogyan fogjon neki ennek az egésznek? És főleg, miről írjon?

Aztán kinézett az ablakon, és lassan, de biztosan elkezdett körvonalazódni a fejében egy ötlet.

Egyszer volt hol nem volt, valahol egy kaliforniai prérin volt egy kis hangyaboly, illetve nem is volt olyan kicsi, több mint 13 000 lakó sürgött-forgott benne éjt nappallá téve. Akadt köztük, aki a lárvák táplálásáról gondoskodott, de olyan is, aki az élelemszerzésről, a boly védelméről, vagy otthonuk karbantartásáról.

És végül, mindennek a középpontjában ott volt a királynő. Legendák garmadája szólt róla, amelyekről senki nem tudta pontosan, hogy mennyi igaz belőlük, és mennyi csak a fantáziadús lárvagondozók kitalációja.

Egyesek azt mondták, hogy akár több évig is élhet. Az okosabbak ezt nehezebben hitték el, mert az egyszerűbb szelleműek azt sem tudták, mit jelent az a fogalom, hogy év. Sokan azt rebesgették, hogy szárnya is volt, amelynek a segítségével tudott utazni a levegőben. Bár hozzá kell tenni, hogy a boly legbölcsebb tagja úgy gondolta, a szárny valamiféle metafora a szerelem felhőtlen érzésére, mert ha a hosszú élet és a szárny nem lett volna elég, a királynő korábban állítólag több herével is kapcsolatban állt, amiért egyes dolgozók titokban kissé irigyelték.

Akárhogy is, azt soha nem tagadta senki, hogy a királynőnek feltétlen engedelmességgel kell tartozni, és meg kell védeni őt, akármilyen is jöjjön. Ez az akármilyen jött is.

A közelben ugyanis egy fiatal *Polyergus mexicanus* várakozott, név szerint, Wérwörös Wilhelmina királynő. Potroha petéktől, lelke pedig tettvágytól duzzadt. Újra és újra átvette magában a tervet: először is be kell jutnia a fészekbe anélkül, hogy az örök gyanút fognának. Hevesen dobogó dorsalis-szal állt meg a bejárat előtt.

- Jó napot! Most jöttem vissza a gyűjtögetésből – köszönt tettetett magabiztossággal.

A két strázsa összenézett.

- Nem tűnik ismerősnek – gondolkozott hangosan az egyik -, fura szaga van.
- Ugyan már, nincs vele semmi baj, csak te mindig mindent gyanúsnak látsz – replikázott a másik.
- Elnézést asszonyom! – fordult most Wilhelmina felé. – Ez az idióta egyszer kiszúrt egy vöröst, aki be akart tolakodni ide, és azóta azt hiszi magáról, hogy egy tévedhetetlen géniusz, és csak ő tudja biztonságban tartani a bolyt. Fáradjon be kérem!

Az első őrszem szóra nyitotta a szájszervét, aztán inkább becsukta, és utat nyitott a vöröshangyának. Ahogy beért azonnal útnak indult oda, ahol sejtése szerint a vezető

kamrája lehetett. Néhány dolgozó megpróbálta őt ugyan feltartóztatni, de Wilhelmina agressziót csökkentő feromonjai kifogástalanul működtek, és a legrosszabb, ami történt vele, az egy-két szúrós vagy értetlenkedő pillantás volt. Ösztönösen tudta, merre kell mennie, és hamarosan meg is érkezett a királynő lakosztályához. Az uralkodót a trónterme kellős közepén terpeszkedve találta. Lassú, lomha lénynek tűnt. Kiveszett már belőle a régi fény. Repülni régen nem tudott, és miután életet adott nekik, utódjai sem érdekelték őt többé. Minden fontos dologról a szolgálai gondoskodtak, ő maga látszólag semmit sem csinált. Egy szóval, könnyű préda volt. Wilhelmina villámgyorsan támadott. Csáprágóit – amelyek közel sem voltak olyan erősek, mint fajtájának dolgozóié, de még így is könnyedén okozhattak halálos sérülést – belemélyesztette az előtte álló hangya torába. Pár harapás, és az ellenfél kimúlt.

- Meghalt a királynő, éljen a királynő – suttogta maga elé.

Elég ideig maradt ott, ahhoz, hogy teljesen átvegye a halott illatát. A dolgozók, akik a királynőjük megmentésére érkeztek, összezavarodva torpantak meg. Wilhelminának pontosan olyan szaga volt, mint néhai uralkodójuknak. Nem tudták, mit tegyenek. A Dolgozók Nagytanácsa, amely csak a legjelentősebb alkalmakkor ült össze, végül arra a döntésre jutott, hogy elfogadják Wilhelminát királynőnek. Volt ugyan pár ellenkező hang, de a vöröshangya agressziót csökkentő feromonjai ezúttal sem mondtak csődöt. Hamarosan mindenki belenyugodott a változtathatatlanba, és hatalmas ünnepséggel kedveskedtek Wilhelminának trónra lépése alkalmából. Szép lenne azt mondani, hogy az új királynő igazságosan és bölcsen kormányozta népét, de sajnos a valóság távol állt ettől. Telt-múlt az idő. Napok, hetek, majd hónapok szálltak el. Lassan a régi kolónia összes dolgozója eltávozott az élők sorából. Az uralkodó így kénytelen volt egy hatalmas problémával szembesülni. Nevezetesen, hogy nincs, *Nem maradt*, aki ellássa a feladatokat. A gyermekeik mandibulái, azaz csáprágói kiválóak voltak mindenfajta harcra, de azon kívül egyetlen dolgot sem tudtak velük ellátni. Wilhelmina nem szeretne volna, ha utódjai elpusztulnak, ezért magához hívatta az egyik dolgozóját.

- Felséges királynőm, életem-halálom ízelt lábadba ajánlom, mivel lehetek szolgálatodra!? - csapta össze katonásan rágó szájszerveit a felszólított.

- Mondd csak, milyen hangyáké volt előttünk ez az üreg? Én nem sokat foglalkoztam velük, de tőled láttam, hogy lárvakorodban néhányszor nem átallottál szóba állni egyikkel-másikkal.

- Csak az élelem minőségét kritizáltam - mentegetőzött gyorsan a dolgozó.
- Mindegy is, a lényeg, hogy miféle szerzetek voltak?
- Fekete hangyák – hangzott az elmés felelet.
- Persze, tudom, hogy azok, te féleszű, de milyen fajtájúak?
- Formica argentea... azt hiszem – szólalt meg rövid gondolkodás után a katona.
- Pompás. Az ő fajtájukból sok van a környékünkön. Mi lenne, ha meglátogatnánk párat?

És ezzel kezdetét vette a rablóhadjárat. A dolgozó, akit Wilhelmina kinevezett tábornokká, egy több száz képzett harcosból álló sereget vezetett a közelben álló bolyhoz. Mikor odaértek, minden teketóriázás nélkül rárontottak a kolóniára. Páran agressziót csökkentő, mások irányító hormonokat küldtek a fekete hangyák felé. Így vagy nem támadtak, vagy – a vöröshangyák legnagyobb mulatságára – egymással kezdtek verekedni a valódi ellenség helyett. Persze még így is akadt bőven elintézni való, és a hadsereg nem is tétlenkedett. Harcra termelt mandibuláikat most végre élesben is kipróbálhatták. Acélként vágták át velük a kitinpáncélt. Perceken belül a kolónia dolgozóinak egy része elpusztult, a többiek pedig vagy sebesülten feküdtek, vagy fejvesztve menekültek. (Egyesek szó szerint, mivel a támadók leharapták a fejüket.

- Most! – kiáltotta a tábornok.

Minden harcos felkapott egy-egy bábót, és a kijárat felé iszkolt. A rajtaütés sikerrel járt.

Wilhelmina el volt ragadtatva, amikor meglátta a leendő rabszolgáit. A bábok hamarosan kikeltek, és ledolgoztak egy egész életet anélkül, hogy bármit is tudtak volna igazi származásukról. Vezető nélkül egy kolónia hamar az enyészetévé lesz. De néhányan a bolyból mégis azt gondolták – még ha ezt nem is mondták ki – hogy bárcsak jönne végre a szőke hangyagyűjtő, fehér biciklin, hogy magával vigye királynőjüket.

Emma tűnődve pillantott fel. Nem tudta, miért mesét írt a fogalmazás helyett. Bár kétségtelenül eredetire sikeredett. Ahogy gondolkozott, észrevett egy hangyát, amint a papíron mászott. Elpöccintette.

- Hurrá! Repülök! Királynő vagyok! – gondolta a hangya, és azzal felkenődött a falra.